

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Kvinde-Evangeliet

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Kvinde-Evangeliet", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1842_724-txt-shoot-idm98.pdf (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Kvinde-Evangeliet.

- 1 I Herrens Huus er Varmen
Den dybe Kiærlighed,
Som har i Kvinde-Barmen
Sit rette Arnested!
- 2 Derfor det var en Kvinde,
Som Naade fandt hos Gud;
Fra Himmelen Veninde
Sprang Jordens Frelse ud!
- 3 *Marias* Kvinde-Vise,
Med Englesang i Chor,
Bød alle Slægter prise,
Den Salige paa Jord!
- 4 Og naar *Maria* glemmes,
Hvor *Jesus* nævnes end,
Da Hjertet overstemmes
Af Hjernespind hos Mænd!
- 5 Lad Verden sig fornøie
Med Støvets Rosenkind!
Med Aanden vi ophøie
Det dybe, stille Sind,
- 6 Den Alterglød, som flammer
Med Virak dyrebar,
I skjulte Hjerter-Kammer,
Hvor Gud sig hvilet har!
- 7 Med Herren til vor Broder,
Vi sjunge uden Sky:
En Kvinde er vor Moder,
Skiøndt vi har Fader ny!
- 8 Med Aanden vi afmale
Vort Samfund som en Brud,
Der fra de dybe Dale
Hjemføres skal af Gud!
- 9 Hvad rager os vel *Paven*,
Med al hans Løgn og Tant?
Hvad der er Løgn om Graven,
Om Aand og Liv er sandt!
- 10 Maa det ei meer fortælles,
Man er et Moders-Barn,
For man har det tilfælles
Med mangt et topmaalt Skarn?
- 11 Skal hver en Helgeninde
I Kirken gaaes forbi,
Fordi med deres Minde
Man drev Afguderier?
- 12 Er større Kirke-Faren
Med Herrens Moder god,
End med Apostel-Skaren

Og *Stephans* Martyr-Blod!

- 13 Skal vi kanske nu lære,
Af Verdens Favnetag,
At ei i Tugt og Ære
Maa holdes Bryllupsdag!
- 14 Skal nu saavidt det komme,
At selv *Marias* Navn
Ei toner blandt de Fromme
I *Daners* Fødestavn?
- 15 7Nei, før skal Løven miste
Sin Rang for Ulv og Bjørn,
Og før skal Hjertet briste
I *Dannekvindens* Børn.
- 16 Bestyrkes kan det Svage,
For Sot er Lægedom,
Og alle Herrens Dage
Selv Dødt tillive kom;
- 17 Men Kulden i det Stærke,
Og Klarhed gennem Iis,
Er Jettens Kiendemærke,
Og Trods mod Paradis!
- 18 Der er en gammel Kvinde,
Som paa sin Helsot bær,
Skiøndt Frelserens Veninde
Hun kaldes fjern og nær!
- 19 I Paaske-Morgenrøden
Hun fandt ved Graven Trøst;
Om Seier over Døden
Først toned hendes Røst!
- 20 Lyksalig var den Kvinde,
Paa første Paaskedag,
Hun blev Apostelinde
For Guds Apostel-Lag!
- 21 Nu i de sidste Tider
Hun gammel er og graa,
Hun sukker og hun strider,
Hun maa ved Krykker gaee.
- 22 8Hun glemde ingenlunde
Dog Herren og Hans Ord;
Mon Han da glemme kunde,
Veninde sin paa Jord?
- 23 Nei, før den ømme Moder
(Saa lyder Sandheds Røst)
Skal glemme sine Poder,
Som selv hun giver Bryst.
- 24 Han i det Fjerne tøver,
Han kommer vist igjen,
Men hvo sin Styrke prøver
Med Tiden, tæres hen.
- 25 Saalænge Hjertet stoler
Paa Herrens Haand og Mund,
Af Paradis-Fioler
Er fuld den grønne Lund;
- 26 Dem Engle-Skarer bringe,

- Med Hilsen til Hans Brud,
Naar de med Psalmer svinge
Sig glade ind og ud!
- 27 Da stadig brænder *Lampen*,
Som Herren selv har tændt,
Og stakket findes Kampen,
Med evig Seier endt!
- 28 Om Sorg end Hjertet saarer,
Og vækker Klagelyd,
I Smilet gennem Taarer
Dog glimter salig Fryd!
- 29 Men *Tvivlen* er en Slange,
Fra lille Orm i Bog
Opvoxt i Tider lange
Til *Midgaards* Kæmpe-Snog!
- 30 Som Glimmer-Orm, o Jammer!
Den Trædske sig indsneg
I Kvindens Sovekammer
Med kaad Oplysnings-Leg!
- 31 Dens falske Lys bedaared
Da Kvindens Kiød og Blod,
Dens Brodd da *Troen* saared
Ved hendes Hjerterod!
- 32 Da Himmel-Toner søde
Forstummede paa Jord!
Berøvet Liv og Grøde
Blev Edens Blomster-Flor!
- 33 Da slukdes Herrens Lampe,
Guds Engle svandt med lil,
Og under hede Kampe
Var Graad foruden Smil!
- 34 Af alle Herrens Taler
Kom levende ihu
Den Arme, trods Choraler,
Kun den: hvi tvivled du?
- 35 Hun søgde Hjelp saa vide
For *Tvivlens* Eddersaar,
Men lærde kun at lide
I mange Sygdoms-Aar!
- 36 Hos Venner og hos Fiender,
I Ry for Læge-Konst,
Hos kloge Mænd og Kvinder,
Hun søgde Raad omsonst!
- 37 En raadte: lad Dig bære
Fra Hav til Hav paa Jord!
Da *Troen* paa den Kiære
Vil styrkes i hans Spor.
- 38 En sagde: lad ham male,
Alt som han gik og stod!
Da vaagner op af Dvale
Din Tro, og du faaer Bod.
- 39 En sagde: læs hans Breve,
Og lær dem udenad!
Den Tro, hans Fingre skreve,
Da gjør dig stærk og glad.

- 40 En sagde: Russisk Badning,
Og Strøg med Helved-Steen,
Og daglig Aareladning!
Saa bliver Troen reen.
- 41 En sagde: bliv kun hjemme,
Og brug slet ingen Ting;
Men kan Du *Aanden* stemme,
Det hjælper godt for Sting!
- 42 *Taalmodighed* er Dyden,
Og Konstens Alt i Alt;
Naar Døden er i Gryden,
Da hjælper intet Salt.
- 43 11Naar Troen sig forælder,
Den maa, som Alt paa Jord,
Naar det til Graven hælder,
Aflægge store Ord.
- 44 En sagde: slaae en Knude
Paa Kryds i Maaneskin,
Halv inde og halv ude,
Med soelret Vestenvind!
- 45 Enstund det vel kan vare,
Men bliv kun ved og tie!
Det har slet ingen Fare,
Al *Tro* er *Sympathi*!
- 46 Det Alt og Meer hun prøved
Paa falsk Oplysnings Vei,
Og sukked dybt bedrøvet:
Ak, kommer *Han* dog ei!
- 47 Der var en lille Pige,
Med smukke, lyse Haar,
Paa Jord som i Guds Rige,
Til hendes tolvte Aar.
- 48 Som Frelserens Guddatter,
Hun er paa Jord berømt,
Men ingen Hjerne fatter,
Hvad tidlig hun har drømt.
- 49 Og da hun kom i Skole
Med Verdens Døttre smaa,
De skinnede som Sole,
Hun sad som Praas i Vraa.
- 50 12Hver sagde, hvad de drømde,
Og hvad de tænkte paa,
Og Verdens Folk berømde
Den verdslige Attraa;
- 51 Men Frelserens Guddatter,
Som drømde sig Hans Brud,
Hun blev til Spot og Latter,
Al Verdens Skumpelskud.
- 52 Hun drilled blev saa saare
For Himmeldrømmen sød,
I Hjernen sprang en Aare,
Det er den visse Død!
- 53 I Taare-Bække! rinder
Kun stride over Støv,
For Kirken uden Kvinder,

- Som Lunde uden Løv!
- 54 Var ikke *Edens* Have
Foruden *Eva* tom;
Var hun ei Herrens Gave,
Som *Adam* ledte om!
- 55 Var det til *Kiødets* Lyster,
Gud hvælvend hendes Bryst,
Og ei, som *Adams* Syster,
Til *Aandens* Liv og Lyst!
- 56 Blev hun ei Helte-Moder,
Saa vidt som Sky er blaa!
Og blev ei Gud vor Broder
I Kvindens Hjerte-Vraa!
- 57 13Var der ei godt i *Eden*
For Manden uden *Viv*;
Blev bedre da paa *Heden*
Et Enesidder-Liv!
- 58 O, Han som Støvet kiender,
Dets Længsler og dets Trang,
Og af *Hvis* Skaber-Hænder
Mandinden faur udsprang,
- 59 Og han, som vilde die
En Moder aabenbart,
Og vidned for *Marie*:
"Hun fik den bedste Part;"
- 60 O, Han kan aldrig glemme
Sit Ord, vort Tab og Savn,
Den søde Kvinde-Stemme
Lovsyngte maa Hans Navn!
- 61 Og hvad er det, man skimter
Mod Nord i Havets Egn?
Det gennem Taagen glimter,
Som *Guddoms-Mandens* Tegn!
- 62 O see, nu falder Taagen
Paa Havet som et Speil!
O, det er *Ham* lysvaagen,
Det aldrig kan slaae feil!
- 63 Den Gamle sig nu glæde!
Nu har det gode Raad:
Med Sømmen af Hans Klæde
Aftørres hendes Graad!
- 64 14Og græd ei for den Unge,
Skjøndt hun blev *Dødens* Rov!
Med Livet paa sin Tunge,
Han siger "*Pigen* sov!"
- 65 Da høres Engle-Latter
Ved Sang om Kvinden fin,
Og om *Jairi* Datter,
Som Gud gav Haanden sin!